

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Hübnera a soudců JUDr. Ivy Březinové a JUDr. Barbory Hněvkovské ve věci

žalobce: **P. K.**, narozen xxx
xxx

zastoupen advokátkou Mgr. Miluší Pospíšilovou
sídlem Paprsková 1340/10, Praha 4

proti
žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o zaplacení částky 450 000 Kč s příslušenstvím a omluvu

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15.12. 2017,
č. j. 42 C 30/2016–208,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku pod bodem II/ v části týkající se omluvy žalobci za nezákonně trestní stíhání a za nepřiměřenou délku trestního řízení, vedeného před Okresním soudem v Děčíně pod sp. zn. 6 T 72/ 2006, **ruší** a v tomto rozsahu se řízení **zastavuje**; v ostatních výrocích o věci samé se rozsudek soudu I. stupně **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 55 720,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem pod bodem I/ uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 76 500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 5. 2. 2016 do zaplacení a úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 79 500 Kč za dobu od 5. 2. 2016 do 11. 4. 2016, vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Pokud se žalobce domáhal zaplacení další částky 294 000 Kč s úrokem z prodlení od 5. 2. 2016 do zaplacení a omluvy za nezákonné trestní stíhání a za nepřiměřenou délku trestního řízení, blíže specifikovanou ve výroku pod bodem III/, v tomto rozsahu žalobu zamítl. Řízení co do částky 79 500 Kč zastavil (výrok IV/) a uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 32 150,50 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok V/).
2. Takto soud rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež mu měla vzniknout nepřiměřenou délkou řízení a vydáním nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6 T 72/2006. Za nezákonné trestní stíhání požadoval částku 280 000 Kč a za nepřiměřenou délku předmětného řízení 170 000 Kč.
3. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku žalobce na odčinění nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu (dne 4. 8. 2015). V průběhu řízení žalobce odškodnila částkou 79 500 Kč na úhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení. Pokud jde o zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 7 zákona č. 82/1998 Sb. navrhovala žalobu zamítnout z důvodu nedostatečného prokázání vzniku nemajetkové újmy. Dále namítala, že v předmětné době bylo proti žalobci vedeno jiné trestní stíhání u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 5 T 138/2004 a není tedy jasné, z jakého trestního řízení tvrzená nemajetková újma žalobci vznikla.
4. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že dne 8. 4. 2005 bylo zahájeno trestní stíhání pro účastenství na trestném činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák. Žalobce byl ve věci sp. zn. 6 T 72/2006 trestně stíhán společně s dalšími obviněnými. Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 10. 2. 2010 byl žalobce uznán vinným z účasti ve formě návodu k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1 a 3 tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 1. 2011 č. j. 5 To 499/2010 - 2328 byl odsuzující rozsudek zrušen a následně rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. 2. 2015 č. j. 6 T 72/2006 - 2444 byl žalobce podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby a stejně tak bylo rozhodnuto i ve vztahu k dalším spoluobžalovaným. Zprošťující rozsudek nabyl právní moci dne 13. 2. 2015. Průběh trestního řízení soud I. stupně zjistil z obsahu spisu vedeného u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6 T 72/2006. Po provedeném dokazování výpověďmi žalobce i jím navržených svědků soud I. stupně uzavřel, že žaloba, kterou se žalobce domáhal proti žalované poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou mu vydáním nezákonného rozhodnutí a nesprávným úředním postupem (nevydáním rozhodnutí v přiměřené lhůtě), je částečně důvodná. V uvedeném soudním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 8. 4. 2005, neboť toto pravomocné rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. 2. 2015, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby. Soud dále shledal v posuzovaném soudním řízení i nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., který spočívá v nepřiměřené délce tohoto řízení, když řízení trvalo 9 let a 10 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

5. Ve vztahu k žalobcem uplatněnému nároku na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nepřiměřenou délkou řízení vycházel soud z judikatury Nejvyššího soudu, dle které se vznik nemajetkové újmy předpokládá a nemusí ji poškozený prokazovat. Žalobce tak má ve smyslu § 13 odst. 1 cit. zák. nárok na odškodnění dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. Soud dovodil, že v daném případě nepostačí jako zadostiučinění konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, ale je namístě žalobci poskytnout zadostiučinění peněžité. Při stanovení výše tohoto zadostiučinění poukázal soud zejména na sjednocující stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 a vycházel z částky 15 000 Kč za každý rok trvání řízení (za první 2 roky z poloviční částky 7 500 Kč); celková výše peněžitého zadostiučinění takto stanovená činí 132 500 Kč. Soud I. stupně za použití kritérií příkladmo vyjmenovaných v § 31a zákona dospěl k závěru, že základní částku je nutno snížit o 40 % s ohledem na značnou skutkovou i procesní složitost věci. Složitost byla dána jednak počtem obviněných, mnoha žádostmi obviněných o odročení hlavního líčení a rovněž velkým množstvím důkazů, které musely být v průběhu řízení provedeny, včetně znaleckého dokazování. Tyto skutečnosti se významně projeví na celkové délce řízení. Dovodil, že vedení trestního řízení přiznává Evropský soud pro lidská práva zvýšený význam pro jeho účastníky, který byl umocněn tím, že byl v průběhu nepravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, a tudíž po celou dobu řízení žil v nejistotě, zda bude odsouzen k dlouholetému trestu odnětí svobody či nikoliv. Z hlediska významu řízení pro žalobce bylo peněžité zadostiučinění zvýšeno o 20 %. Pro úpravy výše odškodnění dle dalších kritérií neshledal soud prvního stupně žádný důvod. I odškodnění imateriální újmy tedy žalobci náleží ve výši 106 000 Kč, a jelikož v průběhu řízení poskytla žalovaná žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 79 500 Kč, přiznal žalobci další peněžité odškodnění ve výši 26 500 Kč a ve zbývajících částech do částky 64 000 Kč žalobu zamítl.
6. Pokud jde o druhý žalobou uplatněný nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobci způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí v předmětném trestním řízení, vyšel soud I. stupně z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, dle kterého musí být nemajetková újma vzniklá v důsledku nezákonně vedeného trestního řízení prokázána. V daném případě bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal vznik nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí a rovněž intenzitu této nemajetkové újmy. Soud se při hodnocení nároku zabýval povahou trestného činu, pro který byl žalobce stíhán, délkou trestního stíhání a důsledky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce. Žalobce byl stíhán pro trestný čin poškozování věřitele dle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák. a následně nepravomocně odsouzen pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 3 tr. zák. Byl ohrožen trestem odnětí svobody v trvání dvou až osmi let. Při hodnocení nemajetkové újmy žalobci hodnotil i délku trestního řízení, tj. 9 let a 10 měsíců a nakonec soud hodnotil důsledky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce. Po zahájení trestního řízení se psychický stav žalobce zhoršil. Zcela upustil od aktivit, které dříve provozoval. Měl problémy i s výkonem své práce v rámci podnikání a začal mít problémy s členy rodiny. Lékařskými zprávami pak bylo prokázáno, že v období od ledna 2009 až do současnosti trpěl xxx problémy. Z časové souvislosti je patrné, že trestní stíhání žalobce mělo podíl na vzniku těchto zdravotních problémů. V době trestního stíhání též přítelkyně žalobce, s níž očekával narození dítěte, se s žalobcem rozešla. Svědecky bylo prokázáno, že žalobce trpěl psychickými problémy a užíval antidepresiva. V řízení však nebyl prokázán zásah trestního stíhání do pracovního života žalobce, když z jím předloženého oznámení ze dne 13. 1. 2015 se nepodává souvislost ukončení živnosti v důsledku probíhajícího trestního stíhání. Též zdravotní potíže, které měl žalobce ohledně xxx, nesouvisely s trestním stíháním. Soud dospěl k závěru, že pouhé konstatování nezákonnosti trestního stíhání není dostatečným zadostiučiněním pro žalobce za nemajetkovou újmu a je na místě, aby mu bylo poskytnuto zadostiučinění peněžité. Při určení výše peněžitého zadostiučinění soud rovněž učinil srovnání s jinými případy

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonně vedeným trestním stíháním, a to konkrétně s případy spoluobžalovaných v téže trestní věci Ing. P. K. a K. E., kteří byli stíháni pro stejné trestní činy. Jejich trestní stíhání trvalo stejně dlouho a u všech obžalovaných byl prokázán zásah do jejich osobnostní sféry. V případě Ing. K., jehož odškodnění bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 37/2016, bylo v tomto řízení prokázáno, že v souvislosti s trestním stíháním začal trpět zdravotními obtížemi, jednalo se o psychické potíže a následnou hypertenzi, rovněž byl prokázán zásah do rodinného života. U spoluobžalovaného K. E. bylo kompenzační řízení vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 320/2015 a rovněž v tomto případě byl prokázán zásah do rodinné a zdravotní sféry poškozeného v souvislosti s předmětným trestním stíháním. Zdravotní problémy žalobce vyústily v návštěvu psychiatra a braní antidepresiv. Došlo ke zvýšení krevního tlaku, k narušení psychiky a k nespavosti, též došlo k zásahu do partnerského vztahu s manželkou. Oběma těmito spoluobžalovaným bylo poskytnuto peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným zahájením trestního stíhání ve výši 50 000 Kč; v případě žalobce se následky trestního stíhání v jeho osobnostní sféře projeví obdobně jako ve výše uvedených případech. Soud mu proto přiznal peněžité zadostiučinění ve stejné výši 50 000 Kč a ve zbytku co do částky 230 000 Kč žalobu zamítl. Stejně tak zamítl žádost žalobce o poskytnutí omluvy, neboť soud dospěl k závěru, že konstatování porušení práva na rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě a konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a rovněž poskytnutí uvedeného peněžitého zadostiučinění je pro žalobce dostatečným a přiměřeným zadostiučiněním za prokázanou nemajetkovou újmu.

7. Úroky z prodlení byly žalobci přiznány s odkazem na § 1917 o. z., neboť žalovaná byla v prodlení se zaplacením peněžitého dluhu od 5. 2. 2016. Výši úroku stanovil v souladu s nař. vl. č. 142/1994 Sb. Co do částky 79 500 Kč pak bylo řízení pro částečné zpětvzetí žaloby zastaveno.
8. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vycházel soud z toho, že žalobce ve věci uplatnil tři samostatné nároky, přičemž nebyl úspěšný ohledně nároku na poskytnutí omluvy a má ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. povinnost zaplatit žalované náklady řízení za 10 úkonů po 300 Kč. V rozsahu zbývajících dvou nároků na poskytnutí peněžitého zadostiučinění byl žalobce částečně úspěšný s tím, že rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu (§ 142 odst. 3 o. s. ř.). Žalobci vznikly náklady za právní zastoupení advokátem za 9 úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, sepis žaloby, účast u ústních jednání ve dnech 18. 10. 2016, 13. 1. 2017, 7. 4. 2017, 3. 10. 2017 a 27. 10. 2017, za účast u jednání 15. 12. 2017, při němž byl vyhlášen rozsudek a za vyjádření k výzvě soudu ze dne 16. 11. 2018), přičemž 1 úkon v poloviční výši odměny, 9× režijní paušál po 300 Kč a náhrada 21% DPH, celkem 35 150,50 Kč. Od této částky odečetl částku 3 000 Kč, kterou by měl žalobce zaplatit žalované, a přiznal mu tedy celkovou náhradu nákladů ve výši 32 150,50 Kč.
9. Rozsudek napadl včasným odvoláním žalobce, a to v rozsahu zamítnutí částky 64 000 Kč za nezákonné trestní stíhání a 136 000 Kč za nepřiměřenou délku řízení. Pokud jde o zamítnutí žaloby v rozsahu, kdy požadoval omluvu, citoval a odkazoval na judikáty Nejvyššího soudu. U nemajetkové újmy způsobené mu nezákonným trestním stíháním dovozoval, že soud nepřihlédl k nepřiměřené délce tohoto řízení a nezohlednil všechny následky v osobní sféře žalobce. Uváděl, že nezohlednil všechny jedinečné okolnosti projednávané věci ani závažnost újmy, která žalobci vznikla, a také okolnosti, za kterých k nemajetkové újmě došlo, aniž blíže uváděl, ke kterým jedinečným okolnostem měl soud přihlédnout. Opět citoval judikaturu jednak Ústavního soudu, dle které je nutno posuzovat každý konkrétní případ individuálně podle jedinečných okolností a zvážit veškeré negativní dopady do osobnostní sféry konkrétního poškozeného. Uváděl, že zákonodárce považuje používání tabulek a bodů pro stanovení výše odškodnění za protiústavní, a odkazoval též na důvodovou zprávu k zákonu č. 89/2012 Sb. Dovozoval, že s ohledem na jím citované judikáty dospěl soud I. stupně na základě provedených

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci, aniž opět uváděl, která konkrétní skutková zjištění považuje za nesprávná. Odvoláním napadl též výrok o nákladech řízení, když zpochybňoval závěr soudu I. stupně, že předmětem řízení byly tři nároky žalobce. V daném případě byly předmětem řízení pouze dva nároky, a to nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným trestním stíháním a jeho nepřiměřenou délkou. Odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2773/2011, kde dospěl Nejvyšší soud k závěru, že v takovém případě jde o případ tzv. objektivní kumulace nároků. Opět citoval různé judikáty Nejvyššího soudu, ve kterých Nejvyšší soud dospěl k závěru, že bez ohledu na počet žalobních petitů a požadavků na formu zadostiučinění z důvodu jednoho skutku se jedná vždy o nárok jediný. Jelikož předmětem řízení jsou dva samostatné nároky, za tarifní hodnotu se považuje součet tarifních hodnot spojených věcí, tedy částka 100 000 Kč a výše odměny za úkon právní služby činí 5 100 Kč, nikoliv pouze 3 100 Kč. Navrhl, aby odvolací soud odvoláním napadené části zamítavého výroku II/ o věci samé a ve výroku IV/ o nákladech řízení zrušil a věc se v tomto rozsahu vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

10. Žalovaná navrhla potvrdit napadený rozsudek jako věcně správný a výrok o nákladech řízení posoudit dle úspěchu ve věci.
11. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212, § 212a o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
12. Žalobce poté, co mu odvolací soud při jednání předestřel svůj právní názor na věc ohledně uplatnění nároku na omluvu a současně poskytnutí peněžitého zadostiučinění, vzal žalobu v rozsahu, kterým se domáhal poskytnutí omluvy za nepřiměřeně dlouze vedené řízení a za nezákonné trestní stíhání, zpět. Žalovaná se zpětvzetím žaloby souhlasila. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně v rozsahu, kterým byla zamítnuta žaloba o poskytnutí zadostiučinění formou omluvy, zrušil a řízení o tom zastavil (§ 222a o. s. ř.).
13. Předmětem odvolacího přezkumu tak zůstaly pouze výroky o odškodnění žalobce za imateriální újmu ve vztahu k nepřiměřené délce trestního řízení vedeného před Okresním soudem v Děčíně pod sp. zn. 6 T 72/2006 a za nezákonné rozhodnutí vydané v tomto řízení.
14. Dle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále jen „zákon“) stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
15. Dle § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se dle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
16. Dle § 31a odst. 2 zákona zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

17. Dle § 31a odst. 3 zákona v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem dle § 13 odst. 1 věta druhá a třetí nebo § 22 odst. 1 věta druhá a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, který přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.
18. Pokud jde o odvolání žalobce do výroku o poskytnutí zadostiučinění za imateriální újmu vzniklou mu nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce posuzovaného trestního řízení, soud I. stupně zcela správně stanovil dobu, po kterou řízení trvalo (9 let a 10 měsíců), a správně dovodil, že délka tohoto trestního řízení je nepřiměřená. Při úvaze o rozsahu a formě zadostiučinění pak správně dospěl k závěru, že pouhé konstatování porušení práva se nejeví dostatečným, a přistoupil k finančnímu odškodnění. Vyšel ze základní částky 15 000 Kč za rok trvání daného řízení (za první 2 roky v poloviční výši) a stanovil základní částku odškodnění 132 500 Kč.
19. Nutno zdůraznit, že výše odškodnění nemajetkové újmy, jež vznikla nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce soudního řízení, není stanovena pevnými částkami. Je tak přenecháno na soudu I. stupně, aby v každém jednotlivém případě uvážil, jaký rozsah zadostiučinění je přiměřený všem okolnostem případu za použití zákonem demonstrativně vyjmenovaných kritérií. Ustanovení § 31a odst. 3 zákona patří k právním normám s relativně neurčenou (abstraktní) hypotézou. Vymezení hypotézy právní normy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu. Jestliže soud neprovede toto vymezení správně a nepřihlédne ke všem rozhodným okolnostem, je odůvodněn závěr, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Vymezení, k němuž v konkrétní věci dospěl soud I. stupně, lze mít za nesprávné jen tehdy, nemůže-li z objektivních hledisek (logických či věcných) obstát.
20. Nic z toho však v daném případě nelze soudu I. stupně úspěšně vytknout. Soud při stanovení výše imateriální újmy přihlédl ke kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona a podle konkrétních okolností daného případu je zhodnotil a v návaznosti na to zvýšil či snížil procentuálně základní částku stanovenou s ohledem na délku předmětného řízení. Soud I. stupně zcela správně přihlédl k procesní i hmotněprávní složitosti předmětného trestního řízení a s ohledem na tato dvě kritéria snížil základní částku odškodnění celkově o 40 %. Takovéto snížení považuje odvolací soud se zřetelem k okolnostem daného případu za přiměřené. Stejně tak soud I. stupně zcela správně přihlédl k tomu, že k nesprávnému úřednímu postupu došlo v rámci trestního řízení, a zvýšil základní částku o 20 % s ohledem na zvýšený význam předmětu řízení, a dospěl tak k celkové výši 106 000 Kč. Takto stanovené snížení a zvýšení základní částky se nijak nevymyká z rozhodovací praxe soudů. Nelze též odhlédnout od skutečnosti, že za předmětné trestní řízení byly z důvodu jeho nepřiměřené délky shodně částkou 106 000 Kč odškodněni i další dva spoluobžalovaní žalobce. Navíc sám odvolatel závěry soudu I. stupně zpochybňuje pouze v obecné rovině.
21. Z uvedených důvodů považuje odvolací soud vymezení hypotézy předmětné právní normy za úplné, které může z objektivních hledisek v odvolacím přezkumu obstát.
22. Dle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
23. Mezi účastníky nebylo sporu o základu nároku žalobce, vycházejícího z citovaného ustanovení na podkladě skutečnosti, že žalobce byl po proběhlém trestním stíhání obžaloby v celém rozsahu zproštěn. Závěr, že zproštění obžaloby má co do nároku z nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zákona stejné důsledky jako zrušení pravomocného usnesení o zahájení trestního stíhání,

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

je v soudní judikatuře již dlouhodobě ustálen. Žalobci tak přísluší zadostiučinění za nemajetkovou újmu, ohledně níž soud I. stupně správně dovodil, že ji nelze odčinit toliko konstatováním porušení práva. Trestní řízení samo o sobě představuje natolik zásadní negativní zásah do života obviněného, že pro reparaci jeho následků v osobnostní sféře nemůže pouhé konstatování porušení práva postačovat.

24. Soud I. stupně správně vyšel z judikatury, dle které je nutno, aby žalobce vznik imateriální újmy tvrdil a prokázal, a zcela správně při posuzování výše odškodnění posuzoval povahu trestní věci, délku trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Judikatura též dovodila (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2256/11), že není možno výši odškodnění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zastavením nebo zproštěním obžaloby, odvozovat od určité výchozí částky za měsíc či rok trestního stíhání. Jediným jednotícím prvkem je zde požadavek, aby soudem přiznané zadostiučinění odpovídalo výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Významnější odchylka je možná jen tehdy, byla-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněná. Soud I. stupně správně vyšel z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 19 C 37/2016, sp. zn. 19 C 320/2015, kterými bylo přiznáno odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím dalším spoluobžalovaným žalobce. Odvolací soud dodává, že obě rozhodnutí prošla přezkumem Městského soudu v Praze (sp. zn. 20 Co 239/2017 a sp. zn. 13 Co 276/2017) a že v obou případech bylo spoluobžalovaným žalobce přiznáno odškodnění imateriální újmy ve výši 50 000 Kč. Nutno dodat, že zásah trestního stíhání do osobnostní sféry jednotlivých spoluobžalovaných se v podstatných znacích se zásahem do sféry žalobce shoduje. Ve všech případech došlo ke zdravotním a psychickým problémům spoluobžalovaných, ti též užívali antidepresiva, případně u nich došlo ke vzniku hypertenze (u žalobce se projevil gastroenterologické problémy) a ve všech případech byl prokázán zásah do rodinného či partnerského života. Nutno uzavřít, že soudem I. stupně přiznané zadostiučinění odpovídá výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Ostatně opět žalobce neuvádí, které konkrétní individuální okolnosti daného případu soud při svém rozhodování nezohlednil a v čem byl zásah do osobnostní sféry žalobce jiný než ve srovnávaných případech, pouze obecně odkazuje na judikáty Ústavního a Nejvyššího soudu. Nutno rovněž dodat, že odškodněna byla újma až po 27. 4. 2006, kdy nabyl účinnosti zákon 160/2006 Sb. Odškodnění újmy nastalé dříve se mohl poškozený domáhat v režimu ochrany osobnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2773/2011).
25. S ohledem na výše uvedené odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně, pokud jde o věc samu, jako věcně správný (§ 219 o. s. ř.). V daném případě způsob vypořádání poměrů mezi účastníky vyplývá z právního předpisu, proto bez ohledu na to, který z účastníků podal odvolání a v jakém rozsahu, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně přezkoumával v celém rozsahu.
26. Protože rozsudek soudu I. stupně byl v důsledku zpětvzetí části žaloby částečně zrušen a řízení zastaveno, rozhodoval odvolací soud znovu o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Lze souhlasit se žalobcem, že soud I. stupně nesprávně dovodil, že v daném řízení jsou projednány tři nároky, a to nárok na omluvu, nárok na odškodnění imateriální újmy z titulu nesprávného úředního postupu a nárok z titulu nezákonného rozhodnutí. Jedná se - jak správně namítal žalobce - o objektivní kumulaci dvou nároků vzešlých z jednoho skutkového základu, neboť omluva je primární formou odškodnění v obou případech. Pro stanovení výše odměny je tedy nutno vyjít z toho, že žalobce byl úspěšný jak ve svém nároku na odškodnění imateriální újmy za nepřiměřeně dlouho vedené trestní řízení, tak za nezákonné rozhodnutí. Výše odměny za jeden úkon právní služby tak činí 5 100 Kč (§ 9 odst. 4, § 7 bod 5, §12 odst. 3. vyhl. č. 177/1996 Sb.). Odvolací soud považuje za účelně vynaložené náklady řízení za tyto úkony - příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby, replika žalobce k vyjádření žalované, účast na jednání 24. 3. 2017, 20. 6. 2017, 5. 12. 2017 a 16. 12. 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

(vyhlášení rozsudku) a vyjádření žalobce k výzvě soudu k uvedení odškodňovací praxe v podobných případech. Pokud žalobce doplňoval svá tvrzení a vyjadřoval se jen k provedeným důkazům písemně a doplňoval svá vyjádření k prokázání obvyklé odškodňovací praxe, tyto úkony nepovažoval odvolací soud za účelně vynaložené, neboť k provedení dokazování se žalobce může vyjádřit při jednání a prokázat obvyklou odškodňovací praxi mohl žalobce taktéž pouze jedním podáním, nikoliv svá podání neustále doplňovat a tím uměle navyšovat náklady řízení. Žalobci byla přiznána odměna za 9 úkonů (z toho 1 úkon v poloviční výši odměny), 9x paušální náhrada hotových výdajů po 300 Kč a náhrada 21% DPH, celkem částka náhrady 55 720, 50 Kč před soudem I. stupně. Za odvolací řízení žalobci náhrada nákladů řízení nenáleží, neboť s odvoláním neuspěl; žalovanému v odvolacím řízení náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **l z e** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V části rozsudku týkající se výroku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné.

Praha 13. listopadu 2018

JUDr. Petr Hübner v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.